

TARTU ÜLIKOOLI VILJANDI KULTUURIAKADEEMIA
Etenduskunste osakond
Teatrikunsti visuaaltehnoloogia õppekava
Etenduskunste multimeedia spetsialisti eriala

Triin Reilson

VIDEOKUJUNDUSE LOOMINE MOEETENDUSELE MOOD-PERFORMANCE-TANTS

Lõputöö

Juhendaja: Holger Rajavee

Kaitsmisele lubatud

(juhendaja allkiri)

Viljandi 2014

Sisukord

SISSEJUHATUS	3
ÜRITUSE TUTVUSTUS.....	4
1. TÖÖPROTSESSI KIRJELDUS JA ANALÜÜS	5
1.1 Videolahendused.....	5
1.2 Tehnilised lahendused	8
1.3 Töö kolleksioonidega	12
1.3.1 Kolleksioon “Galopp”	12
1.3.2 Kolleksioon “Second skin”	13
1.3.3 Kolleksioon “Transgressing Corporeality”	15
1.3.4 Kolleksioon “Nälg”	16
1.3.5 Kolleksioon “Afterlife”	18
1.3.6 Kolleksioon “Artificial aid”	19
1.3.7 Kolleksioon “Zafran”	21
1.4 Isikliku arengu analüüs	23
2. TÖÖ ANALÜÜS TEISTE MOEETENDUSTE KONTEKSTIS	24
KOKKUVÕTE.....	26
KASUTATUD KIRJANDUS.....	28
LISAD	29
Lisa 1 Mood-Performance-Tantsu moekolleksioonide taustavideod.....	29
SUMMARY.....	30

SISSEJUHATUS

Koostöös Pille Kannimäega tegin oma diplomitööks videokujunduse Tartu Kõrgema Kunstikooli korraldatavale üritusele Mood-Performance-Tants.

Diplomitöö valik tulenes Pille Kannimäele tehtud pakkumisest Mood-Performance-Tantsule videokujundus teha. Ühe inimese jaoks oli tegemist liiga suuremahulise projektiga, seega kutsus ta mind paarimeheks. Minu erialane huvi keerleb suuresti just filmimise ja videomontaaži ümber, seega võtsin pakkumise vastu ning sellest sai meie ühisprojekt.

Tegemist oli moeetendusega, millel esitletavatele kollektsioonidele tegime lähtuvalt kollektsioonide temaatikast individuaalsed taustavideod. Peamiselt tegime koostööd projektijuhi Belliisi Seenemaa, lavastaja Katrin Pärna ja koreograaf Janek Savolaineniga. Lavastaja pani paika, millised tegevused iga kollektsiooni ettekandmisega kaasas käivad ning milline muusika iga etteastet saadab. Videote jaoks pildistasime ja filmisime algmaterjali, millest siis hiljem osaliselt lavastaja näpunäidetele ning osaliselt oma fantaasiale toetudes panime kokku kollektsioonide taustavideod.

Lisaks kunstilise poole teostamisele, pidime ka oma tehnilised lahendused ise välja mõtlema ja organiseerima tehnika rendi. Minu jaoks oli tegemist esmakordse niivõrd põhjaliku projektiga, mis hõlmas endas sedavõrd laia amplituud senini omandatud teadmistest.

Oma kirjalikus töös selgitan põgusalt ürituse tausta ja lähtekohti. Järgnevalt kirjeldan nii meie ühist kui enda isiklikku tööprotsessi, analüüsin oma õnnestumisi ja ebaõnnestumisi ning kõrvutan Mood-Performance-Tantsu erinevate moeüritustega, kus on kasutatud videot või teatraalseid esitlusi.

ÜRITUSE TUTVUSTUS

Mood-Performance-Tants kujutab endast noorte moedisainerite omavahelist mõõduvõtmist, mis toimus sel aastal 16. korda. Üritus korraldatakse igal aastal erinevas ja omanäolises kohas. Sel aastal oli selleks kohaks Tartu Vana Anatoomikum. Samuti erineb igal aastal ürituse teema, milleks seekord oli “Keha keel”. Ka kõigi kollektsioonide teemad olid seotud kehakeele, anatoomia ja meditsiiniga.

Tavapärasest moeetendusest, kus kõnnitakse lihtsalt poodiumi ühest otsast teise, eristab Mood-Performance-Tantsu eelkõige teemale ja kollektsioonile vastav lavastamine. Käesoleval aastal ning ka mitmetel varasematel on lavastaja olnud Katrin Pärn, kes koostöös koreograaf Janek Savolaineniga on loonud iga kollektsiooni ettekandmiseks omalaadse etenduse.

Mood-Performance-Tantsu kodulehel võetakse oma missioon kokku ilusa lausega: “MPT näol on tegemist kunstivaldkondade piire sulatava tervikuga, mille eesmärk on pakkuda publikule võimalikult mitmekülgset etenduskogemust.” (Mood-Performance-Tants 2014)

1. TÖÖPROTSESSI KIRJELDUS JA ANALÜÜS

Antud peatükis kirjeldan meie tööprotsessi ning seejärel analüüsin igale kolleksioonile tehtud taustavisuaali loomist eraldi.

1.1 Videolahendused

Kolleksioone oli kokku 14 ning me jagasime need Pille Kannimäega pooleks – kummalegi seitse videot. Lõplikud tulemused valmisid küll iseseisvalt, kuid loomeprotsessis tegime koostööd, arutasime ühiselt mõlema ideid, panime kokku kava algmaterjali filmimiseks ning organiseerisime filmimised. Täiesti iseseisvalt töötamise välistas oht, et kujunduse ühtsus kannatab.

Algselt lähtusime ürituse selleaastasest teemast “Keha keel” ja toimumiskohast – Vanast Anatoomikumist. Sellest tulenevalt keerlesid ideed inimkeha anatoomia, siseelundite, lahkamisriistade ja purkides konserveeritud beebide ümber. Üldine idee oli Vana Anatoomikumi vaimu elustamine liikuvate piltide abil. Tutvudes aga disainerite kavandite ja konseptsioonidega, hakkas tunduma, et meie esialgne idee ei sobitu paljude kolleksioonide puhul konteksti. Samuti tekitas disainerite konseptsioonide lugemine juba ise väga palju uut inspiratsiooni ja ideid võimalike visuaalsete lahenduste osas. Seega otsustasime igale kolleksioonile isiklikumalt läheneda.

Selleaastasest teemast “Keha keel” inspireerituna kasutasime oma videotes palju tantsijaid. Korraldasime tantsijatega kahel korral pikad filmisessioonid Viljandi Kultuuriakadeemia *black boxi*’is ja Sakala keskuses. Filmisima palju erinevat materjali, millest osa oli mõeldud kindlate kolleksioonide jaoks ning osa neutraalsem, mida oleks võimalik hiljem sobitada erinevate teemade sisse.

Enne, kui üldse kollektsioonidest midagi teadsime ning lähtusime alles Vana Anatoomikumi elluäratamise ideest, käisime Pillega Tartu Ülikooli Ajaloo Muuseumis kunagisi lahkamisriistasid ja anatoomia õppevahendeid pildistamas. Plaanisime neid hoone ajaloolise tausta rõhutamiseks seintel näidata. Kui aga algas töö disainerite konseptsioonidega, muutusid meie eesmärgid. Lahkamisriistad ja õppevahendid jäid esialgu kõrvale, kuid kasutasin neid edukalt Mood-Performance-Tantsu sponsorite logode kujundamisel. Pidin nimelt huvitavalt lahendama ka sponsorite logod, mida saaks enne ja pärast etendust seinale näidata. Niisiis paigutasingi logosid ümber erinevate esemete (joon. 1, joon. 2).

Joonis 1 Suurtoetaja logo kujunduse näide

Joonis 2 Väiksemate toetajate logode kujunduse näide

Veel üks pikem foto- ja filmisessioon oli meil Tartu Teaduskeskuses AHHA, kus filmisime anatoomia alaseid jooniseid, siseelundeid, anatoomia õppenukk, skeletti ning kõige suuremas mahus kunstemakat (joon. 3). Viimase puhul oli tegemist suure emaka simulaatoriga, kuhu oli võimalik sisse ronida ning südametuksumise taustal pehmel padjal istudes saada aimu, mis tunne on lapsel ema kõhus olla. Kasutasime emakas ka modelli, kes kompis emaka sisepinda nagu tahaks sealt välja saada. Kunstemaka veresooneilised seinad sobitusid hästi kogu meditsiini ja anatoomia teemaga ning olime juba siis veendunud, et saame seda materjali kindlasti kusagil kasutada.

Joonis 3 Kunstemakas Tartu Teaduskeskuses

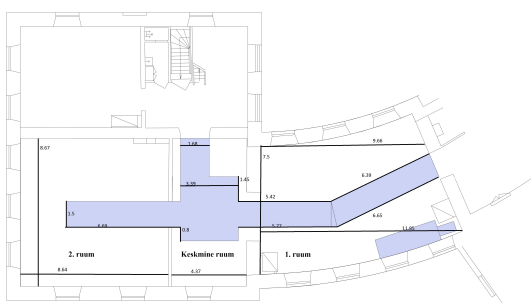
AHHAA

Lisaks meie oma ideedele pidime arvestama ka lavastaja nägemusega, kuidas iga kollektsiooni esitus välja hakkab nägema. Mitmel juhul need nägemused ei ühtinud, seega hõlmas kogu protsess endas ka palju läbirääkimisi, põhjendamist ja vaidluseid. Lavastaja peamine hirm oli, et taustavisuaal tõmbab liialt tähelepanu endale ning inimesed ei jälgi enam laval toimuvat etendust. Algul tundus tema hirm minu jaoks põhjendamatu, mõtlesin, et aeglase montaažiga on võimalik iga video piisavalt vähe pilkupüüdvaks muuta. Kohapeal mõistsin, et isegi aeglaselt kulgev video võib kogu tähelepanu maksimaalselt endale tõmmata.

Tänapäeval on keskmine inimene harjunud vaatama telekat, seega ükskõik, mis toimub ekraanil, on tema jaoks üldjuhul kõitvam, kui see, mis toimub päriselus. Sain ka sellest aru, et minu optimism tugines kogematusel antud valdkonnas. Jõudsin arusaamale, ma polegi eriti teinud videosid, mille eesmärk oleks mitte liigselt silma paista. Pigem on alati olnud eesmärk hoida montaažis rütmistatust, mis ei laseks vaataja pilgul ekraanilt pöörduda. Ootamatult keeruline oli ennast ümber häälestada tegemaks videosid, mis tundusid absurdelt aeglased ja igavad. Samas oli uudne ja põnev kogeda, kuidas esialgu täiesti sisutühjad ja liialt aeglased tunduvad videod koos laval toimuvaga anatoomikumi saalis ellu ärkasid.

1.2 Tehnilised lahendused

Tehniliste lahenduste leidmise muutis väljakutseid pakkuvaks Vana Anatoomikumi ruumide ehitus ja nende kasutamine lavastaja poolt (*joon. 4*). Poodium läbis kahte ruumi ning sellele siseneti keskmise ruumi kaudu ning lisaks paremalt koridorist. Seega oli vaja videoga täita kaks ruumi. Algselt plaanisime videoga katta keskmise ruumi poole jäävad seinad. Tahtsime taustavisuaali projitseerida kahele poole uste kõrvale maast laeni tõmmatud valgest riidest paanidele. Antud lahendus oleks meile pakkunud kõige pikema võimaliku vahemaa kasutamise võimaluse anatoomikumi suhteliselt väikestes ruumides. Seda oli vaja, et projektori pilt võimalikult suur oleks ning seega tekiks võimalikult vähe teleka ekraaninikku efekti.

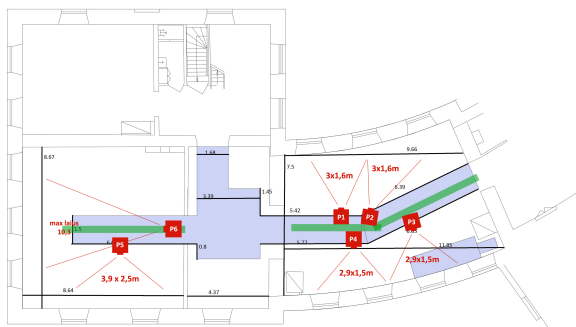

Joonis 4 Vana Anatoomikumi ruumide plaan

Esimesel kohtumisel lavastaja, koreograafi ja tehnilise meeskonnaga sai selgeks, et meie visioon ei ole parim lahendus. Esiteks oleks projektorite vastasseina paigutamisel kõik ruumis olevad inimesed pildile ette jäänud. Projektorite kõrgemale paigutamisel oleks ette jäänud valguse trussid ja kogu seal küljes rippuv tehnika. Sel hetkel tundsin Pillega, kuidas me oleme seni oma taoliseid töid suhteliselt heades ja lihtsates tingimustes teinud ning selline alternatiivlahenduse leidmine on suurem väljakutse, kui oleksime osanud arvata. Lisaks tehnika paigutamisega seotud probleemidele arvas lavastaja, et tegemist oleks liialt klassikalise lahendusega moeetenduste videokujunduse asukoha osas ning tekkis ka hirm, et sellise asetuse puhul läheb vaataja jaoks pilt liiga kirjuks – hetkel, kui vaataja peaks nägema eelkõige uksest tulevat modeli, toimub seal samas kõrval liiga palju tegevust. Kuigi oleksime tahtnud siinkohal lavastajat veenda, et meie visuaalid ei oleks nii pillkupüüdvad, et tema hirm realiseeruks, pidime leppima, et ka tehnilised piirangud ei lase meil soovitud asukohta kasutada.

Jõudsimeni, et esimeses ruumis hakkab videopilt paiknema kahel pool publiku selja taga olevatel seintel. Tagumise ruumi lahenduse jätsime esialgu lahtiseks. Koreograaf Janek Savolainen rõhutas kohe alguses, et kindlasti ei tohiks videopilt olla teleka ekraani meenutav kandiline kast nagu projektori pilt üldiselt on ning peame selle vältimiseks mingi lahenduse leidma. Soovisime taolist efekti kindlasti ka ise vältida. Sellest tulenevalt jõudsimeni lahenduseni, et videopilt peab algama kohe seina ja lae piirilt ning katma oma kõrguselt ära ala, mille ees inimesed ei istu ega seisa. Laiuselt pidi video katma ära kogu seina pikkuse.

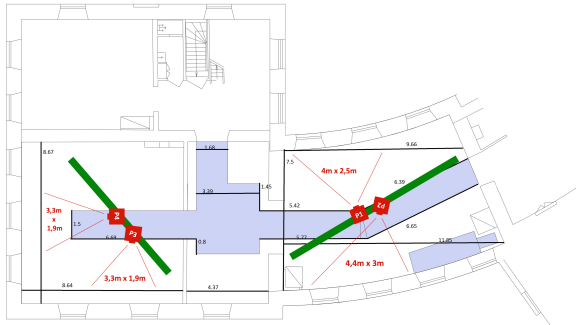
Koostöös tehnilise meeskonnaga jõudsimeni lahenduseni, mille puhul oleks esimeses ruumis poodiumi kohal, ruumi keskelt jooksva trussi külge kinnitatud neli projektorit – kummagi seina jaoks kaks. Tagumise ruumi jaoks arvestasime kaks projektorit. Pille vormistas ka korrektse plaani, kus oli täpselt välja arvatud, kui suure osa seinast lainurk objektiividega projektorid ruumi keskelt projitseerides katavad (joon. 5). Plaan tundus väga loogiline ja lollikindel. Töö käigus küll tehnilise meeskonna plaan muutus natuke, kuid üldjoontes pidi trussi asend enamvähem samaks jääma.

Joonis 5 Projektorite paigutuse esialgne plaan

Üritusele eelneval õhtul oma tehnikaga kohale jõudes selgus aga, et valguse ja ühtlasi ka meie tehnika jaoks mõeldud truss oli esimeses ruumis paigutatud diagonaalselt üle saali. Kuna tegemist oli väikeste vahemaadega - saali keskelt seinani oli umbes 3 meetrit - mõjutas iga muutus projektori kauguses oluliselt ka seinale jõudvat pilti. Trussi sellise asetusega ei olnud meil võimalik seinale lasta kahte ühesugust suurt pilti. Kahe ühesuguse pildi saavutamiseks oleksime pidanud kaugemal asetseva projektori pilti nii palju kahandama, et oleksime kaotanud väga palju nii videopildi kõrgusest kui ka laiuusest. Pärast pikka vaagimist ja erinevate variantide läbimõtlemist otsustasime esimeses saalis nelja projektori asemel vaid kahte kasutada –

kummagi seina jaoks ühte (joon. 6). Sellisel juhul saime kasutada pildi suurust, mis ulatus laeni ning alumise serva varjas juba ära publik.

Joonis 6 Projektorite paigutuse lõplik plaan

Kõige rohkem kahju oli tõdeda, et juhul, kui meil oleks olnud võimalus kaks sama suurt videopilti kõrvuti panna, oleksime ära katnud kogu vaba seina pinna ning efekt oleks palju võimsam olnud. Siinkohal ei oska ma isegi välja tuua, mida oleks pidanud teisiti tegema. Muidugi oleksime võinud kohale minna, kui toimus konstruktsioonide üles ehitamine, kuid teisest küljest ei osanud me ju arvatagi, et plaanid nii kardinaalselt ümber tehakse. Tegemist oli ootamatu õppetunniga, kuidas peab alati võtma arvesse ka seda, et kokkuleppeid ei saa usaldada ning õigem on alati oma silmaga veenduda, mida täpselt tehakse.

Tagumises saalis oli kõige suurem probleem seina ääres oleva ahjuga, mis välistas võimaluse ühele poolele publiku selja taha videopilti näidata. Alguses tundus esimese saali läbimõelduse kõrval vajalik ka teises saalis kõigile vaatajatele samaväärne elamus garanteerida. Arutades seda lavastajaga, ei pidanud ta vajalikuks, et mõlemas saalis isegi identne videopilt jookseks. See võttis meil pingeid maha ning jõudsime järeldusele, et täiesti loogiline lahendus on ka pildi laskmine tagumisele, ukse vastas olevale seinale. Seega oli üks videopilt ruumi sisenedes vasakul seinale ning teine ukse vastas otsaseinal (joon. 6).

Ebameeldivusi valmistas jällegi diagonaalselt paigutatud truss, mis ei lasknud otsaseinale pildi projitseerimiseks maksimaalset kaugust kasutada vaid pidime projektori peaaegu ruumi keskele paigutama. Seega ei olnud meil tagumises ruumis võimalik vältida videopildi ekraanilikke lahendusi (joon. 7). Isiklikult arvan, et kõiki asjaolusid arvesse võttes ei olnud lõpptulemus sugugi halb. Siiski oleks ka tagumises saalis meie töö kvaliteeti oluliselt parandanud ruumi

keskelt seinaga paralleelselt jooksnud truss. Sellisel juhul oleksime saanud vähemalt küljeseina katta pildiga peaaegu kogu ulatuses, arvestades, et meil oli nüüd kaks projektorit üle, mida kasutada.

Joonis 7 Teise ruumi videopiltide paiknemine

Koreograaf avaldas korduvalt hirmu selle üle, et ruumide valgustus sööb meie videopildi ära. Ürituse valguskujundaja selles probleemi ei näinud juhul, kui hangime vähemalt 4000 ANSI Luumenilised projektorid. Kindla peale välja minemiseks valisime rendifirmast RGB Panasonicu 6000 ANSI Luumenilised projektorid. Lisaks võtsime TÜ VKA varude hulgast kaks Barco 8000 ANSI Luumenilist projektorit. Esialgse plaani järgi pidid Barco projektorid minema tagumisse saali, sest need suudavad üksinda suurema pinna ära katta. Kui aga selgus, et peame leppima esimeses saalis vaid kahe projektoriga, tegime oma plaani ümber, et ikkagi eelkõige esimeses saalis saaks võimalikult suur ala videopildiga kaetud. Ürituse käigus sai selgeks, et võimsamad projektorid õigustasid ennast täielikult, kuna esimeses saalis löiksid prožektorid projektori valgusvihu sisse rohkem. Muutuvate valguslahendustega sammu pidamiseks oli heaks vahendiks videopult, mille abil oli võimalik kerge vaevaga pildi tugevust muuta vastavalt sellele, mis laval parasjagu toimus.

1.3 Töö kollektsoonidega

1.3.1 Kollektsoon “Galopp”

Autor: Darja Popolitova

Galopp oli ehetekollektsoon, mille idee oli interpreteerida hobuse vormi inimkujule (Gallop 2014). Taustavideo idee põhines suuresti disaineri poolt välja toodud märksõnal fetišism ning tema poolt lisatud inspiratsiooniallikaks olnud fotol sadulaga naisest (*joon. 8*).

Joonis 8 Sadulaga naine

(Allikas: Darja Popolitova 2014)

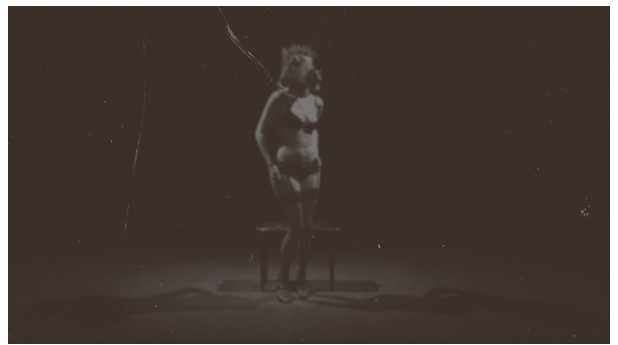
Kuulates lisaks ka lavastaja ja koreograafi arutelu selle kohta, kuidas kollektsoon lavale tuua, liikuski mõte seksika hobuse suunas. Meie peades tekkis inimese, hobuse ja fetišismi ühendamisel idee hobusepeaga *pin-up* tüdrukust, kes seksikas pesus tantsib. Naiste ja hobuste graatsilisust on alati kõrvutatud, sel korral lähenes disainer aga teemale palju põnevama nurga alt, sidudes hobused ja inimesed omavahel veelgi rohkem.

Kuna disaineri lisatud pilt pärines vanemast ajast, tahtsin kindlasti ka video teha vanas stilistikas. Kujutasin videot ette 20ndate filmide stiilis pruunikates toonides, teralise pildi ja niiöelda rikitud filmi efektiga – vertikaalsed jooned ja säbrulisus pildil. Antud kollektsooni video tegemisele läsksi mul kõige rohkem aega kuna otsisin kaua erinevaid efekte ja võimalusi, kuidas oma peas olev pilt realiseerida. Hämmastaval kombel sai kõige raskemaks ülesandeks kvaliteetse pildi muutmine ebakvaliteetseks (*joon. 9*). Esialgne arvamus, et lisan vaid mõne efekti ning muudan videopildi tonaalsust, muutus kiiresti. Esialgu arvasin, et piisab vaid pildile “*Sepia*” efekti lisamisest, mis muudab pildi monokroomselt pruunidesse värvidesse. Selgus, et antud efekt ei

anna absoluutselt oodatud tulemust. Seejärel hakkasin internetist erinevaid võimalusi otsima. Kõige autentsema tulemuse sain, kui muutsin pildi kõigepealt mustvalgeks ning seejärel lisasin video peale poolläbipaistva pruuni värvi kihi. Õige toon aga ei tekitanud kaugeltki piisavat vana filmi efekti, kuna pilt oli endiselt liiga kvaliteetne. Lisasin kontrastsust, hägustasin pilti, lisasin kihi niinimetatud filmiteralisust (*film grain*) ning kihi vanadele filmidele iseloomulikke vilkuvaid kriime ning alles seejärel jõudsin enamvähem ootuspärase tulemuseni (*joon. 10*). Pildi teatav ebakvaliteetsus, hägusus ja tumedus olid vajalikud ka selleks, et suhteliselt aktiivse montaažiga pilt ei paistaks nii teravalt silma ning ei tõmbaks kogu vaatajate tähelepanu endale.

Joonis 9 Pildi algne väljanägemine

Joonis 10 Pildi lõplik väljanägemine

Galopi kollektsiooni taustavideo tegemine meeldis mulle just selle poolest, et tundsin selle käigus tugevat isiklikku arengut videotöötamise vallas. Oskan nüüd palju kiiremini ja tõhusamalt mõne efekti lisamise kaudu pildi muuta palju filmilikumaks ja ilusamaks. Ilu all pean siin silmas seda, et kõik kõrgresolutsioonisele pildile iseloomulikud detailid ja iluvead ei paista välja vaid on natuke niiõelda ära tasandatud. Põhimõtteliselt jõudsin antud töö kaudu selleni, kuidas filmides inimesi ilusamaks ja puhtamaks muudetakse.

1.3.2 Kolleksioon “Second skin”

Tartu Kõrgema Kunstikooli ja Tartu Kutsehariduskeskuse ühiskollektsioon

“Second skin” kollektsioonile taustavideo tegemine oli tõeline pähkel, kuna viimase hetkeni puudusid selle kohta kavandid, konseptsioon ning üldse igasugune disaineri poolne info selle kohta, mis lavale jõuab. Mood-Performance-Tantsu projektijuhilt Belliisi Seenemaalt saime märksõna “armid”. Seega suhteliselt pimesi töötas kasutasin materjali, mille filmisime AHHA keskusest kunstemaka sees. See kujutas endast veresoonealist punast pinda ning vahepeal seda

katsuvaid käsi (*joon. 11*). Lisasin sellele meestantsija keha ehk ühendasin inimese nahapinna ja sisemuse. Jäin ise väga rahule efektiga, mille tegin poolläbipaistva kihi abil – paigutasin tantsija liikuvale kehale poolläbipaistva kihi veresoonealist pinda (*joon. 12*).

Joonis 11 Kunstemaka sisemust katsuvad käed

Joonis 12 Kunstemaka sisemuse pind poolläbipaistvana meestantsija kehal

Lavastajale videosid ette näidates selgus aga, et laval on hoopis helged toonid ja ranna temaatika ning seega ei sobi minu tehtud video antud konseptsiooniga üldse kokku. Verise emaka teema sobitas ta hoopis kolleksiooni “Transgressing Corporeality” juurde eeldusel, et võtan sealt ära mehe keha. Alguses mõtlesime, et teeme lihtsalt vahetuse kuna “Second skin” kolleksiooni juurde sobiksid esialgu “Transgressing Corporeality” taustaks mõeldud naise huuled rohkem. Seejärel mõtles lavastaja aga hoopis, et ranna temaatika taustale sobiksid hästi pigem liivased väljad ning seejärel jõudis idee nii kaugemale, et paneme lihtsalt igale ekraanile päikse särama. Kuna selleks ajaks oli igasugune aeg midagi juurde teha täiesti otsas, pidin sobiva päikse leidma internetist. See oli küll lihtne variant ja leidsin väikse otsimise peale isegi küllaltki ilusa variandi (*joon. 13*), jäi mind siiski häirima, et korralduslikest probleemidest tulenevalt ei saanud ma päikest ise üles filmida nii nagu oleksin tahtnud ja seda sinna seinale ette kujutasin.

Joonis 13 Kolleksiooni “Second skin” taust

Sain valusa õppetunni, kuidas minu töö kvaliteet võib minust mitteolenevatel põhjustel kannatada ning kui palju see sõltub siiski teiste tööst. Edaspidi hakkankindlasti palju täpsemaid kokkuleppeid sõlmima ning teen selgeks, et kui vastutaja, siinkohal lavastaja, on mingid lahendused välja mõelnud, on hädavajalik, et ta need ka mulle edastaks, et saaksin oma tööd teha. Tundsin, et mul jäi puudu konkreetsusest ja oleksin pidanud palju kurjemalt ennast kehtestama. See eest andis see kogemus päris töömaastikule minekuks hea ettevalmistuse ja ettekujutuse, kuidas asjad tegelikult käivad. Sain aru, et inimesed tihti ei mõista, kuidas nende viimasele minutile jäetud tööd, millega nad napilt valmis saavad, tähendavad kellelegi teisele seda, et ta ei jõuagi oma tööd teha ning lõpplahenduses tuleb kasutada kiirmeetodil tehtud poolikuid lahendusi.

1.3.3 Kolleksioon “Transgressing Corporeality”

Autor: Karolina Konieczna (Poola)

Tegemist oli feminismi teemalise kolleksiooniga. Disainer ei olnud konseptsiooni pikalt lahti seletanud, kuid oli välja toonud iseloomulikud märksõnad nagu näiteks “punaste huultega oled sa seksikas”, “karvaste jalgadega mässumeelsed feministid”, “kuidas meedia loob inimest kui *barbie*’t”, “anoreksia ja buliimia” ja muu taoline (Mystic feminine 2014). Oma kolleksioonis kasutas disainer riiete küljes juustele sarnanevaid karvu. Mulle jäi mulje, et sellega rõhutas ta eriliselt seda, kuidas feministidel on justkui suurem võimalus olla vaba. Selles mõttes, et nad ei ole aheldatud tänapäevastesse iluideaalidesse ning võrdsustavad ennast pigem meestega, kelle puhul karvad näos, jalgadel või kaenla all ei häiri kedagi. Meeste puhul peetakse habet tihti mehisuse märgiks. Seega õigesti paigutatud karv naiste juures peaks justkui maailmale andma märgi, et ta on meestega võrdne ning teda peaks vastavalt kohtlema ja austama. Korrektsed, isegi soengusse lõigatud juuksetutid riiete küljes oleksid nagu märgiks selle kohta, et naised suudavad olla meestega võrdsed, kui seejuures säilib ikkagi mingi õrnus ja ilu.

Disaineri märksõnadest jäid minu jaoks domineerima punaste huulte ja inimeste niiöelda õigesse mõõtu ajamise ideed. Huulte osas läksin klassikalist teed ning filmisin detailplaanis punaseks värvitud huuli. *Barbie*’de ja anoreksia ning buliimia teema otsustasin välja tuua trimmis kõhu ümber liikuvate mõõdulintidega, mis annaksid edasi seda, kuidas inimeste hindamisel valitsevad maailma numbrid – isegi, kui kõht on ilmselgelt ilus, ei vasta see siiski üldlevinud ilustandardile enne, kui numbrid ei ole vastavad.

Oleksin tahtnud huulte ja kõhu vahele põimida karvaste jalgade ja kaenlaalustega naisi, kuid taipasin peagi, et selliseid on tänapäeval väga keeruline oma tutvusringkonnast leida. Oleksin muidugi võinud meeste kehaosaid kasutada, kuid see oleks kaotanud eesmärgi. Minu jaoks oli oluline, et kui on karvased jalad ja kaenlaalused, on ka kindlasti näha, et need kuuluvad naisele.

Kuna ma ei leidnud karvaseid naisi ning lavastaja palus mõõdulintide ja kõhu osa välja jätta, piirdusin ainult huultega, panin mitu videot poolläbipaistvatena üksteise peale ning lõin seega ka ainult ühte detaili kasutades huvitava efekti (*joon 14*). Kokkuvõttes oli see hea, sest seda suurem oli tõenäosus, et video ei tõmba endale liigselt tähelepanu vaid tekitab suhteliselt monotoonse tausta. Üritusele eelneval õhtul lavastajale videosid ette näidates otsustas ta aga, et see kolleksioon vajab teistsugust tausta. Kuna kolleksioonile “Second skin” tehtud video ei sobinud absoluutselt laval toimuvaga, otsustas lavastaja hoopis selle muudetud kujul “Transgressing Corporeality” taustaks panna kuna emakas seostub mingil tasemel naiste ja sealt kaudu ka feminismiga. Kokkuvõttes toimusid viimasel hetkel otsused juba minust mitteolenevalt ning küllaltki suvaliselt.

Joonis 14 Topeltkaader huultest

1.3.4 Kolleksioon “Nälg”

Autor: Johanna Maria Ruukholm Tamm

Disainer kirjutas oma kolleksiooni kohta järkevalt: “Paljas keha on justkui tabu. /.../ Inspiratsiooniks on maagilised 60’dad, geomeetria, minimalism, õrnus, kontrast, tasakaal, meri, põhja karge kliima, inimesed ja loodus.” (NÄLG 2014).

Minu jaoks tõusis tema jutust esile inimese ja looduse harmoonia ja ühtekuuluvus. Lavastaja arvates oleks võinud see kollektsioon täiesti ilma videotaustata olla või siis lihtsalt loodust näidata. Mul tekkis seoses sellega idee panna paljas inimene loodusesse ning kõrvutada inimese vorme looduse omadega. Seega panin lamava inimese maastikule, kus tema kehakumerused olid kõrvuti looduse vormidega (*joon. 15*). Teine peamine paralleel tekkis mul puu ja inimese vahel, seega panin palja inimese seisma puu kõrvale võrdlemaks nende mõlema sirget ja sujuvat joont (*joon. 16*). Rõhutasin mõlemal juhul kontrasti inimese ja looduse vahel – inimese nahk on sile ja õrn, maastikul on aga hein, puud ja rohkem erinevaid tekstuure, puu on jällegi krobeline ja robustne.

Joonis 15 Inimene maastikul

Joonis 16 Inimene kõrvutatud puuga

Ülejäänud video täidab roomav tigu, kes seostus minu jaoks mitmete disaineri antud märksõnadega. Tigu on ju üks looduse geomeetria näidiseid. Samuti on tigu äärmiselt õrn nii oma olemuselt kui liikumise iseloomult. Filosoofilisemas plaanis võiks öelda, et tigu on kontrast tänapäeva maailma üldise suunaga, kus kõik kiirustavad ning võidab see, kes on kiirem ja tugevam.

Minu silmis olid kaamera ja teo liikumine piisavalt aeglased ja sisutühjad, et mitte liialt tähelepanu tõmmata, kuid lavastaja siiski nii ei arvanud. Tema arvas, et see on liialt konkreetne. Just selles osas, et täpselt on näha, millise tekstuuriga on pinnas ning mis aasta-aeg väljas on. Seega võis eeldada, et inimesed hakkavad detaile jälgima. Tema soov oli video kontrastsust muuta selliselt, et kogu see info ei oleks nii ilmselge, vaid aimatavam. Mõtlesin ka oma peas juba enam-vähem välja, kuidas seda hägustamise ja kontrastsuse muutmise teostada, kuid aja puuduse ning ootamatute asjaolude tõttu ei jõudnud ma seda teha ning lõpuks otsustas lavastaja selle video etendusest välja jätta.

Antud kollektsiooni puhul oli mul väga kahju, et minu video kasutusse ei läinud ning tunnen, et seda oleks saanud ennetada, kui oleksin varem saanud infot lavastajalt selle kohta, kuidas tema kollektsiooni tausta ette kujutab. Eeldasin, et kui tema jaoks on looduse taust sobiv, siis aeglaselt kulgeva rütmiga loodust kajastav video sobib. Oleksin väga tahtnud rohkem lavastajaga meie ideid ja nende erinevusi või sarnasusi arutada ja tunnen, et oleksin sel viisil palju paremat tööd saanud teha. Edaspidi üritan võimalusel tekitada mingi aja, millal loominguline meeskond saaks enne üritust oma ideedega jõuda samale leheküljele ning alustaks põhitööga alles pärast seda. Nii toimuks kindlasti palju vähem aja raiskamist ning tegevus oleks sihipärasem.

1.3.5 Kolleksioon “Afterlife”

Autor: KutshiMutshi: Kaari Reimand, Keit Kukk, Margit Ojaots

Kollektsiooni visiooni kirjeldati järgnevalt: “Afterlife kollektsioon on sündinud soovist anda pikaks ajaks omanikuta jäänud rõivastele uus võimalus. Kollektsiooni idee pärineb teise ringi kauplustes kõrguvatest kudumivirnadest, mis ei näita kahanemise märki ning on potentsiaalsete ostjate ees oma atraktiivsuse kaotanud. Afterlife on selliste tõenäoliselt prügimäele sattuvate riiete jaoks alternatiivne lahendus.” (Afterlife konseptsioon 2014).

Disainerite ideest lähtuvalt mõtlesin loomulikult esimese asjana lõnga peale. Seejärel üritasin leida moodust, kuidas see lõng elama pann. Esialgu peast läbi käinud variandid tundusid liiga igavad või lihtsad, kuigi tegelikult just seda vaja oligi. Kui üritus juba ukse ees oli, tuli mul idee seinale panna konkreetne visuaalne näide, mida kollektsiooni autorid teevad. Kujutasin ette videot, kus hunnik lõnga on prügi sees ning seejärel muutub see kampsuniks. Oleksin kasutanud *stop-motion* tehnikat, mis kujutab endast tegevuse väikeste järjestikuste etappide kaupa üles pildistamist ning seejärel nende fotode kokku panemist nii, et see moodustaks sujuva liikumisega filmi. Pannes kampsuni lahti harutamise tagurpidi mängima, oleksingi saavutanud vajaliku efekti.

Selleks hetkeks, kui see idee peas oli valmis küpsenud, ei olnud mul aga enam aega niivõrd mahuka videoga tegeleda. Selleks ajaks oli juba selgunud ka laval toimuva etteaste sisu ja muusika, millele toetudes tekkisid mul hoopis sobivamad ideed. Modellid kehastasid tudengeid, kes raamatuid lugedes aeglaselt mööda lava jalutasid. Taustaks kõlas luuletus. Olin esialgu

filminud ka segamini veerevaid lõngakerasid, kuid raamatute ja lugemisega sobis minu arvates paremini paralleelsete lõngadega mängimine.

Video idee oli paralleelsete lõngade kõrvuti liigutamine. Need liikusid ekraanil sarnaselt raamatu ridadele, mida inimene järjest loeb. Nagu ka paljude eelnevate videote puhul, kasutasin siingi poolläbipaistva kihi lisamist põhivideole (*joon. 17*). Tulemus jäi mõnusalt pehme ja harmooniline.

Joonis 17 Topeltkaaдер paralleelsetest lõngadest

Jäin tulemusega rahule ning tunnen, et just selle video puhul suutsin ennast ületada lihtsuse osas, milleni mul oli ennast varem keeruline viia. Arvan, et taustavideona oli see üks paremini töötavaid ning kahtlen, et see liialt tähelepanu endale suutis tõmmata. Samas oli seda endal huvitav filmida ning hiljem kokku panna. Oleksin suuremate ajavarude olemasolul hea meelega sellele isegi rohkem aega ja lõnga kulutanud, jättes seejuures idee sarnaseks.

1.3.6 Kolleksioon “Artificial aid”

Autor: Kristiina Feldmann

Kolleksiooni disaineri idee oli tähelepanu juhtida kõigile neile tehislakele materjalidele, mida arstid igapäevaselt inimeste kehasse sisestavad. Osa tema sõnumist kõlas järgmiselt: “Kolleksiooniga soovin tähelepanu osutada meie kehasse sisestavatele tehislakele torudele, tuues nad meie riietesse, kangasse. Valge värv seostub meditsiinasutusega, sümboliseerides puhtust ja steriilsust. Läbipaistvad torud on arstide kasutuses nii kanüülide kui toitevoolikutena. Torud on paigutatud analoogselt mõnede meditsiinis teostavate operatsioonide või inimkehas

paiknevate sarnase ehitusega elunditega. Mõned torud on leidnud kasutust ka aksessuaaridena.” (Artificial Aid 2014).

Kogu disaineri jutt keerles niivõrd ümber torude ja voolikute, et raske oli sellele kolleksioonile taustavideo tegemisel millelegi muule mõelda. Jällegi mõtlesin, et pelgalt torud ja voolikud on ju igavad. Mul tekkis palju ideid, mida mõtlesin omavahel kombineerida. Sealhulgas haiglavoodis lebav inimene, kelleni kaamera jõuaks piki voolikuid, mis lähevad inimesele ninna ja suhu. Lavastaja rõhutas, et tegemist on väga minimalistliku etteastega ning sellest tulenevalt peaks video, et veel minimalistlikum või üldse olematu olema. Tahtsin aga kindlasti midagi teha, seega mõtlesin kasutada vaid poolt täiesti liikumatu inimese nägu, kus oleks näha, et talle lähevad voolikud ninna. Ainuke tegevus oleks võinud sellisel juhul olla näiteks hingamine ning sellest tulenev hingeaur voolikus. Lavastajaga edasi arutades ta ikkagi arvas, et kogu asi on nii steriilne ja minimalistlik, et isegi inimese nägu videos oleks liiast.

Lõpptulemuseks sai video heledale taustale lahtikeritud voolikust, piki mida kaamera edasi ja tagasi liikus (*joon. 18*). Esialgu tundus see järjekordselt liialt lihtne, kuid selle videoga olin sunnitud astuma veel ühe sammu lihtsuse suunas ning see tasus ennast ära. Tulemuseks oli kolleksiooni ja selle ettekandega suurepäraselt harmoneeruv taustavideo ning tundus, et kõik, mida ma esialgu tahtsin sinna lisada, oleks täiesti üleliigne olnud ja tõenäoliselt ka kogu etteaste mõjuvust vähendanud. Õppisin väga konkreetselt, kuidas vahel tuleb sundida ennast lahti laskma ilusatest ja headest ideedest, et saaks sündida midagi, mis ühe väikse osana aitab palju paremini tervikut luua.

Joonis 18 Voolik heledal taustal

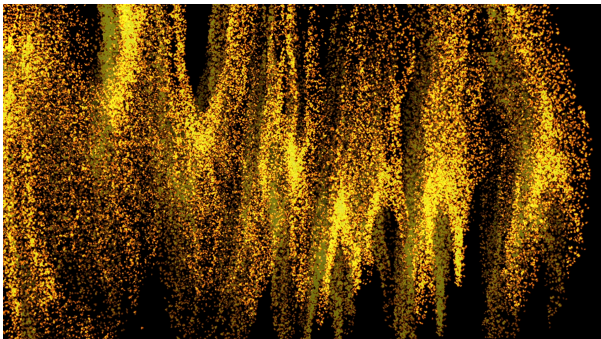
1.3.7 Kolleksioon “Zafran”

Autor: Ilona Ait

“Zafrani” temaatika keerles džungli ja tiigrite ümber. Taustamuusika oli Rwanda naiste traditsiooniline laul ehk niiöelda klassikaline Aafrika hõimumuusika.

Antud kolleksiooni puhul tekkis mul kõige vähem mingeid teostatavaid ideid. Rütmi hõimumuusikaga seostus peamiselt mööda džunglit jooksmine filmituna niiöelda jooksja silmade läbi ehk oksad ja hein käiks justkui pidevalt kaamerasse. Samas andsin endale aru, et taoline lahendus oleks liiga aktiivne ja pilkupüüdev. Kolleksiooni esitus hõlmas endas ka tuletantsijaid, seega toimus laval nii palju, et taustavisuaal oleks pidanud kindlasti vaid konkreetselt toetav olema.

Lõpuks aitaski mind hädast väljas tuletantsu temaatika. Otsustasin “Zafrani” puhul katsetada Janek Savolaineni soovitatud *Adobe After Effects*’i lisa *Trapcode*, millega on võimalik panna väikseid osakesi liikuma või pilte moonutada. Kuna ma polnud sellega varem kokku puutunud, kulus mul esialgu palju aega heade õpetuste leidmisele, lihtsalt katsetamisele ning selle võimalustega tutvumisele. Kui hakkasin *Trapcode*’i võimalustest aimu saama, võtsin eesmärgiks luua midagi tantsivate sädemete laadset, et pakkuda tuletantsule võimalikult neutraalset ja samas toetavat tausta. Ma ei jõudnud küll päris sellise tulemuseni, mida oleksin tahtnud, kuid oma sel hetkel olematute oskuste juures jäin küllaltki rahule (*joon. 19*)

Joonis 19 Tulesädemete efekt

Lavastajale videot ette näidates tundis ta siiski puudust tiigrist. Janek Savolainen tutvustas mulle seejärel *Trapcode Mir*'i efekti, millega ta muutis tiigri näo selliseks nagu see virvendaks läbi vee (joon. 20). Taoline lahendus sobis kolleksiooni juurde väga hästi ning ka lavastajale idee meeldis. Ilmselgelt ei saa ma selle kolleksiooni taustavideo idee eest au endale võtta, kuid õppe seisukohalt oli tegemist ühe arendavama lahenduse otsimisega. Ilma selle kolleksioonita poleks ma võib-olla sellise vahendini nagu *Trapcode* üldse jõudnudki. Edaspidi õpin kindlasti selle kohta palju juurde ning viin ennast kurssi erinevate kasutusvõimalustega.

Joonis 20 Tiigri nägu *Trapcode Mir* efektiga

Kõigi minu videote lahendused olid küllaltki erinäolised – oli inimesi, loodust, graafikat ja tarbematerjale. Sellele vaatamata toimised need koos kolleksioonidega hästi, sest ka disainerite tööd olid väga erinevad. Mulle kokkuvõttes väga meeldis, et sain lähtuda autorite konseptsioonidest. See andis võimaluse nende tööde sisu ja eesmärke enda jaoks lahti mõtestada ja analüüsida ning vastavalt sellele lisada oma nägemus nende tööst. Paljude kolleksioonide juures jäid riided ise küllaltki arusaamatuks, kuid disainerite konseptsioonid ja visioonide seletamine andsid võimaluse kõik enda jaoks lahti mõtestada.

1.4 Isikliku arengu analüüs

Huvitav oli tegeleda äärmiselt vastandlike teemadega. Näiteks kui kõrvutada kollektsoone “Galopp” ja “Transgressing Corporeality”, toimus neis täiesti erinev naiste käsitus. “Galopi” peamine inspiratsiooniallikas – sadulaga naine – on feministide pilgu läbi vaadatuna tõenäoliselt üks alandavamaid võimalusi naise käsitlemiseks. Samas “Galopi” kollektsooni autor lähenes loomaga samastumisele kultuslikust algest lähtuvalt ning omistas sellele hoopis iseenda isiksusena tajumise muutmiseks üleloomulikelt jõududelt õnnistuse saamise tähenduse (Galopp 2014). Oma töös pidin suutma suhestuda mõlema poolega ning nende põhimõtete vahel edasi-tagasi liikuda. Korra tekkis mul idee, et kui suudaksin rohkem suhestuda feministlike maailmavaadetega, oleksin võib-olla saanud oma töösse lisada mõne põneva nüansi. Samas ei olnud tegemist nii tugevalt feminismi propageeriva tööga, et oleksin pidanud nii põhjalikult teemasse süvenema.

Minu jaoks sarnanesid kollektsoonide “Afterlife” ja “Artificial aid” videokujundused. Mõlemal juhul oli tegemist sarnaste visuaalsete elementidega – lõngad ja voolikud. Isikliku arengu seisukohast pakkusid need samuti midagi sarnast. Nagu ka kollektsooni analüüsi juures rääkisin, aitas just “Afterlife” mul jõuda sellise lihtsuseni, mis tegelikult taoliste taustade tegemisel vajalik on. Enda jaoks täiesti maksimaalse lihtsuseni jõudsin kollektsooniga “Artificial aid”. Seega said just need kaks kollektsooni minu jaoks loomingulise arengu osas eriliselt südamelähedasteks.

Ülejäänud videotaustad olid küll toredad ja omamoodi põnevad teha, kuid nendega ei tekkinud mul sellist isiklikku sidet nagu kollektsoonidega “Galopp”, “Transgressing Corporeality”, “Afterlife” ja “Artificial aid”. Lõpuks imestasin isegi, kui palju ma viitsisin vaeva näha näiteks vooliku video monteerimisel erinevate efektide ja nüansside lisamisega. Vaataja enamusi neist küll ei märka, kuid minu jaoks muutsid need pildi palju ilusamaks ning kogu tulemuse puhtamaks ja silmale paremaks vaadata. Kokkuvõttes olen tänulik, et mul oli võimalus sellise kaootilise korraldus- ja loomeprotsessi käigus jõuda isiklikus arengus mitu sammu edasi ning jõuda meelepäraste lahendusteni vaatamata sellele, kui paljudest esialgu minu isiklikku mõttelendu pärssivatena tunduvatest teguritest tegevus mõjutatud oli.

2. TÖÖ ANALÜÜS TEISTE MOEETENDUSTE KONTEKSTIS

Lugedes Mood-Performance-Tantsu konseptsiooni ja algidee kohta, tundub, et tegemist on peamiselt sõuga, mille eesmärk on pakkuda inimestele huvitav elamus. Mulle isiklikult on alati jäänud mulje, et mood on küll oluline, kuid olulisem on kogu üritus tervikuna muuta publikule põnevaks ja meeldejäävaks. Näiteks olid sel aastal baarmenid ja turvamehed haigla kitlites. See demonstreerib, et tähelepanelik ei peaks olema mitte ainult moelava juures vaid kogu toimumiskohas.

Mõeldes sellele, et kogu asja idee oli pakkuda vaatemängu, tekkisidki vastuolud vaatemängu erinevate osade pakkujate vahel. Oli täiesti arusaadav, et lavastaja tahtis, et kogu fookus oleks lava peal, kus toimus tema ja koreograafi lavastatud etendus. Seega tundus tema jaoks meie loodud videokujundus seda fookust eemale tõmbavat. Samas tõmbas riiete demonstreerimine teatraalselt viisil jällegi ära tähelepanu riietelt endilt. Inimesed hakkavad sellistel puhkudel tihti enda jaoks pigem esitluse süžeed lahti mõtestama või mingeid märke otsima. Mulle tundub, et moeetenduse puhul, kus nagunii kasutatakse erinevaid elemente, mis tõmbavad tähelepanu moelt endalt ära, tulebki võib-olla hoopis keskenduda sellele, et tegemist oleks kireva etendusega, mitte muretseda selle pärast, milline osa parasjagu kõige kirevam on.

Vaadates näiteks Syracuse Snarl'i zombi-teemalist moesõud, mis toimus 2012. aastal New Yorgis Landmark teatris, on mul raske ette kujutada, et suudaksin hiljem kellelegi kirjeldada poodiumilt läbi käinud rõivaid peale selle, et need olid zombilikud (Zombie Fashion Show | Syracuse Snarl | Landmark Theater). Taolise teatraalsuse puhul jäävad inimesed pigem põnevusega jälgima süžeed, näitlejate liikumist ja kehakeelt. Aju lülitub ümber jälgima ja hindama hoopis muid asju ning seega jääb moe pool unarusse.

Maailma moelavade üks suuremaid sõude korraldajaid on pesufirma Victoria's Secret. Vaadates nende 2013. aasta moesõud, on ilmselge, et nende eesmärk ei ole niivõrd näidata oma pesu kui korraldada selle ümber korralik vaatemäng ("VICTORIA'S SECRET" Full Fashion Show 2013). Videos näitab kaamera modelle küll lähedalt, kuid arvan, et kohapeal olles oleks olnud raske selle meeletu ekraani taustal tähelepanu modellidel hoida ning pilk oleks hakanud rändama.

Sõu on tegelikult see, mis müüb ning kui inimene lahkub moeetenduselt võimsa emotsiooniga, on tal ka suurem huvi firma ja disaineri vastu. Seda kõike siis vaatamata sellele, et kogu selle tohutu ekraani, tossu ja *live*-artistide kõrval ei pruukinud ta täpselt märgatagi, mis modellidel seljas oli.

Samaväärse emotsiooni tekitas ühe vaataja sõnul näiteks kollektsiooni “Artificial aid” esitus Mood-Performance-Tantsul. Talle meeldis tohutult kogu kollektsiooni presenteerimise ümber loodud etendus koos modellide grimmi, liikumise, rekvisiitide ja taustavisuaaliga. Seejuures ei mäletanud ta täpselt, mis modellidel seljas oli. Minu jaoks see ongi oluline – luua meelikõitev tervik. Selle kaudu tekib inimesel huvi ning tõenäosus, et ta kojumattes silmajäänud disaineri kohta rohkem uurib, on palju suurem.

Võimalikust koostööst riide näitamise ja võimsa videotausta vahel tegi hea näite alKamie Theatre, mis tegeleb erinevate virtuaalse reaalsuse lahenduste loomisega lavastustele, muusikalistele etteastetele, tantsudele ja muule taolisele. Nad tegid näidis-moesõu demonstreerimaks, kuidas nende tegevusala saab ühendada lisaks etenduskunstide valdkonnaga ka moega (Fashion Show with Virtual Reality Theatre). Sellisel viisil teostatuna on videol minu arvates väga tugev inimest rõhutav funktsioon ning vaatajal piisavalt aega iga rõivaeset märgata ja vaadata. Kui peaksin tulevikus veel mõnele moeetendusele videotausta loomisega kokku puutuma, teeksin hea meelega just midagi samalaadset. See aga eeldab, et on palju aega ja vähe demonstreeritavaid riideid. Mood-Performance-Tantsul võttis iga kollektsiooni ette kandmine aega 2-5 kuni 3 minutit ning kõik 14 kollektsiooni mahutati tunni aja sisse. Seega niivõrd suure näitamist vajavate riide hulgaga ei oleks selline alKamie teatri stiilis lahendus mõistlik, kuna tekib oht, et vaatajatel hakkab igav. Taoline videotaust sobiks hästi mõnele eksklusiivsele üksikkollektsioonile.

KOKKUVÕTE

Diplomitööna kujutasin ette midagi tehniliselt ja kunstiliselt arendavat ning üleüldiselt minu seniseid teadmisi proovile panevat. Kui Pille minu juurde Mood-Performance-Tantsu pakkumisega tuli, sain aru, et just taoline projekt mulle sobikski. Eeldatud kunstnikutöö kujunes suuresti hoopis kultuurikorraldaja ameti sarnaseks. Kogu kohtumiste, pildistamiste ja filmimiste organiseerimise, ohtrate e-kirjade saatmise, hinnapakumiste küsimise ja inimestega koosolekute pidamise käigus sain aru, et saan ka sellise valdkonnaga päris hästi hakkama. Pean seda väga kasulikuks kuna paljud loomeinimesed eelistavad organisatoorsest ülesannetest pigem eemale hoida ning keskenduda kunstnikutööle. Taoliste ürituste, mis hõlmavad endas mitmete kunstnike ühisloomingut, on omavahel suhtlemine hädavajalik ja koostööaltite inimeste jaoks on kogu protsess kindlasti kergemini läbitav. Endale võtsin nii palju teadmiseks, et pean edaspidi oma vajadused konkreetsemalt selgeks tegema. Seda nii kunstilisest küljest seoses enda ja lavastaja vahelise koostööga kui ka tehnilisest küljest näiteks vajalike failiformaatide küsimise osas.

Kõige olulisemaks pean diplomitöö praktilise osa tegemise käigus omandatud teadmiseid, oskuseid ja omandatud kogemusi, mis aitavad mul edaspidi oma tööd palju paremini, kiiremini ja väiksema vaevaga teha. Üldiselt täitsin ka kõik endale seatud eesmärgid. Lisaks sain aru, et võiksin vajadusel tegeleda ka korralduslikuma tööga. Kõigile eelmises lõigus loetletud ülesannetele lisaks pidin ürituse toimumise päeval ootamatute asjaolude tõttu suutma kahe oma pooliku töö lõpetamiseks vajalikud instruktsioonid telefonitsi edastada. Sain hea kogemuse, kuidas väljapääsmatuna tunduvad olukorrad on enamasti võimalik lahendada, kui piisavalt rahulikku meelt säilitada ning adekvaatselt oma võimalusi hinnata. Lisaks õppisin tohutult kohanemist kuna mitmel korral pidin oma ideed täiesti maha suruma ning uuele infole tuginedes midagi uut välja mõtlema.

Arvan, et Mood-Performance-Tants on oma olemuselt hea üritus enese proovile panekuks. Rakendada saab nii kunstilisi kui tehnilisi oskuseid, otsida uusi lahendusi ning leida uusi huvitavaid tutvuseid. Kuigi on tore teha ainult ilusaid videosid, on vahelduseks hea ka kaableid vedada, projektorite riputusplaane teha, mahamängimise tehnikat üles seada ning muu taolisega tegeleda. See on vajalik mõistmaks, kui palju vaeva on vaja näha enne seda, kui saab arvuti

videopuldi taha ühendada ning hakata pilti seinale näitama. Arvan, et iga etapp, mis eelneb pildi seinale jõudmisele, on ühe etenduskunstide multimeedia spetsialisti tudengi jaoks hädavajalik läbida.

KASUTATUD KIRJANDUS

alkamietheatre. 2014. Fashion Show with Virtual Reality Theatre.

<https://www.youtube.com/watch?v=Y6CQb5z-yvo> (16.05.2014).

Fashion Channel. 2014. VICTORIA'S SECRET™ Full Fashion Show 2013.

https://www.youtube.com/watch?v=e_-MQCsBGeM (16.05.2014).

FINAAL. 2014. afterlife konseptsoon.

<https://drive.google.com/folderview?id=0B1PeBiTXGtgc2xXWVhFcWfuSTg&usp=sharing>
(17.05.2014).

FINAAL. 2014. Artificial Aid.

<https://drive.google.com/folderview?id=0ByGgMz1HEKvtRG9iUWxKQ251dJg&usp=sharing&tid=0B1PeBiTXGtgc2xXWVhFcWfuSTg> (17.05.2014).

FINAAL. 2014. gallop.

<https://docs.google.com/file/d/0ByGgMz1HEKvtRE9xMINmY2ZUSjA/edit> (17.05.2014).

FINAAL. 2014. mystic_feminine.

<https://drive.google.com/folderview?id=0B1PeBiTXGtgdXVtVVFfZVRFWm8&usp=sharing&tid=0B1PeBiTXGtgc2xXWVhFcWfuSTg> (17.05.2014).

FINAAL. 2014. NÄLG.

<https://drive.google.com/folderview?id=0ByGgMz1HEKvtMXd1VWtZZjVEYVU&usp=sharing&tid=0B1PeBiTXGtgc2xXWVhFcWfuSTg> (17.05.2014).

MPT. 2014. Mood-Performance-Tants 2014. <http://www.artcol.ee/mpt/est/avaleht/> (18.05.2014).

ProjectRockCity. 2014. Zombie Fashion Show | Syracuse Snarl | Landmark Theater.

<https://www.youtube.com/watch?v=hB1ue2Yo16c> (16.05.2014).

LISAD

Lisa 1 Mood-Performance-Tantsu moekollektsioonide taustavideod

<https://www.dropbox.com/sh/02424hcog7yxryj/AAAYBCoMwNuyQpH3FNgQRCWVa>

SUMMARY

Creating video design for the fashionshow Fashion-Performance-Dance

As my thesis I created background videos for fashion collections at Fashion-Performance-Dance – a yearly fashion event in Tartu held by Tartu Art College. Given fashion event is special due to its theatrical form – every year there is a theme for the designers and also for the director who creates full theatrical show out of every collections presentation. This years theme was “Body Language”. It was inspired by the venue of the show – Tartu Old Anatomical Theatre.

I got into it through my coursemate who was offered a chance to make the video design herself but since it was quite a labour-intensive job we decided to divide it in half – it meant seven videos for each one. Creative process in majority was collective. Also we collaborated during some video- and photoshoots. The editing part was done separately.

In addition to our own thought and ideas based on the concepts designers had written we had to discuss everything with the director who was responsible for the artistic side of the show. Some ideas I could not carry through because it came out that the video I had made did not match the show at all. The creative process as a whole required patience, flexibility and adaption skills to new situations. I was really pleased to test myself in such conditions. We also had to figure out all the technical details – where to place the dataprojectors and so on. In all it was a great chance to use all our practical and theoretical knowledge.

In my written work I mostly analysed creative processes for every video individually. I brought out all the major problems and challenges. I also talked about which videos helped me develop my skills most. I am happy that I learned so much about little tricks and ways for making my work easier.

As a conclusion I may say that I am very pleased with the opportunity I was given. It gave me a whole lot of experience on my field. Also a lot of experience on collaborating with very different people and making it still work.

Lihtlitsents lõputöö reprodutseerimiseks ja lõputöö üldsusele kättesaadavaks tegemiseks

Mina Triin Reilson (sünnikuupäev: 18.01.1989)

1. annan Tartu Ülikoolile tasuta loa (lihtlitsentsi) enda loodud teose

“Videokujunduse loomine moeetendusele Mood-Performance-Tants”

mille juhendaja on Holger Rajavee,

1.1.reprodutseerimiseks säilitamise ja üldsusele kättesaadavaks tegemise eesmärgil, sealhulgas digitaalarhiivi DSpace-is lisamise eesmärgil kuni autoriõiguse kehtivuse tähtaja lõppemiseni;

1.2.üldsusele kättesaadavaks tegemiseks Tartu Ülikooli veebikeskkonna kaudu, sealhulgas digitaalarhiivi DSpace'i kaudu kuni autoriõiguse kehtivuse tähtaja lõppemiseni.

2. olen teadlik, et punktis 1 nimetatud õigused jäävad alles ka autorile.

3. kinnitan, et lihtlitsentsi andmisega ei rikuta teiste isikute intellektuaalomandi ega isikuandmete kaitse seadusest tulenevaid õigusi.

Tartus/Tallinnas/Narvas/Pärnus/Viljandis, **21.05.2014**